

Știu că sună a discurs motivațional sau a reclamă proastă, dar v-ați întrebat vreodată cum ar fi vă vedeți copiii jucându-se fără a-i putea îmbrățișa? Sau cum ar fi o ploaie moale care să va bată în geam duminică dimineața și nici o asistentă care să vă deschidă larg fereastra? Ați avut vreodată senzația că sunteți sugrumați de tăcere, că s-a instalat în miezul gâtului ca un nod și că nu mai puteți respira din cauza ei?

Dacă răspunsul la întrebările de mai sus este “nu”, fie el și spus cu jumătate de gură, atunci există două variante: să vă îngropați corpul în nisip și să rugați pe cineva să toarne apă deasupra, pentru a simula o mare la care nu mai aveți acces, sau să citiți “Scafandru și fluturile” cu ochii unei persoane care suferă de [sindromul Locked-in](#).

Iar dacă a fi actor nu e punctul vostru forte, regizorul Julian Schnabel s-a gândit să ne dea o mână de ajutor prin realizarea filmului cu același nume, idee aparent inspirată, dat fiind faptul că materializarea ei a fost întâmpinată cu Globul de Aur, Bafta și titlul “Cel mai bun film” la Gala Premiilor Lumière.

Povestea reală a autorului a zdruncinat barierele posibilului: după un accident vascular,

Jean-Dominique Bauby revine din comă paralizat aproape complet. Devenit prizonier în el însuși, rămâne legat de lume doar prin aparatele care îl hrănesc și prin bătaia pleoapei stângi ca unică modalitate de comunicare și, implicit, ca unic mijloc prin care poate “dicta” conținutul romanului. Mii de fraze repetate conștiincios în minte, ca niște poezii învățate pe de rost, îmbrățișează hârtia, ghidate fiind de mâna rabdătoare a unei femei care citește alfabetul de zeci de mii de ori pentru a descifra gândurile bolnavului.

Cum cuvintele mele au mai degrabă consistența unor fulgi în comparație cu plumbul sutelor de mii de clipiri ale lui Jean-Do, vă recomand insistent această lectură destul de rapidă care lasă urme adânci, precum și certitudinea că expresia “Carpe diem!” trebuie rostită ca un ecou sau ca replică invariabilă într-un dialog cu final nedefinit.

Autor: Cristina Andries

Sursa: [Mixul de Cultura](#)